

Кирил Христов

Среща в полето

Вървя самотен, тих. Около мен
Градини и ливади зеленеят.
Звънци на стадо татък нейде пеят.
Загасва в облаците душният ден.

Аз чакам те. Изглеждат се очи ми.
Сърцето ту замира, ту трепти,
И ангелът хранител в мен шепти
Като молитва чудна твойто име

Но ето, идеш! Зърнал те едвам –
И дивна светлина небето рони,
И дишам аз вълшебно благовоне,
И целий свят превръща се на храм.

КРАЙ

© Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6977>]